

Wonen in historie.

Gesprek met dhr. Arie de Leeuw over het wonen in de kosterij te Groot-Wetsinge.
Samengevat door Roelof Bruins.
Op de achtergrond tikt een zware klok de tijd.

Dhr. de Leeuw werd in een klein dorpje bij Schoonhoven in het westen van ons land geboren.
Zijn vader was predikant en zelf werd hij dit ook.
Inmiddels is hij met emeritaat.
In 1974 werd hij studentenpredikant te Groningen. Hij vindt Groningen een geweldige stad maar woont liever buiten. Hij woonde ondermeer in Zeegse en Gasteren.
Als je buiten woont kun je van de sterrenhemel genieten. Het Reitdiepdal met zijn verre horizon is fantastisch. Je beleeft er de wisseling van de jaargetijden.
In het gesprek met dhr. de Leeuw valt me op dat hij zich erg met ruimte en tijd bezighoudt en vooral met de plaats van de mens en hemzelf hierin.

Over het huis zegt hij: Groot-Wetsinge is een leuk dorp en het wonen op de wierde, vooral in dit huis, is een voorrecht.” Je voelt er de historie of zoals Sietze de Vries over de Martinikerk zegt: *Waar nog de wolk van gebeden hangt.* Zo voel je dat hier al 400 jaar mensen hebben gewoond. Jij mag er een klein stukje tijd in wonen. Het geeft een gevoel

van lopen door de tijd en jij mag een tijdje met de stoet meelopen. Voor sommigen houdt het op en de anderen lopen door.

Geschiedenis maakt een belangrijk deel uit van zijn leven. Hij merkt echter op dat je de bijbel niet als een geschiedenisboek moet lezen. Het is de bedoeling dat je erin over mensen van alle tijden leest en dat je jezelf erin herkent.

Toch houdt hij zich wel degelijk met de tegenwoordige tijd bezig. Naar aanleiding van de nieuwbouw in het dorp heeft hij een aantal jaren geleden het initiatief genomen en alle bewoners van Groot Wetsinge in zijn huis uitgenodigd om problemen met elkaar uit te praten.

Hij is voorzitter van de beheerscommissie van de kerk te Wetsinge. Deze kerk is een paar jaar geleden in het bezit van de Stichting Oude Groninger Kerken (SOGK) gekomen.

Over het wonen in een monument is hij erg tevreden. Hij heeft respect voor het monument en beseft de verantwoordelijkheid dat het als monument behouden moet blijven. Het is goed dat het huis, na een tijdje afgebroken in Warffum te hebben gelegen, na 16 jaar is herbouwd.

Nu wonen er weer mensen en ook de vogels vinden er weer onderdak. *“Zelfs de mus vindt er een huis, oh heer.”* zoals in de bijbel staat.

Het huis wordt met zorg beheerd en is met gevoel voor geschiedenis in gericht. Ook de oude fruitbomen worden met zorg gesnoeid.

Het wonen tegenover het kerkhof relateert de betekenis van het bestaan een beetje. Elk mens streeft ernaar een wezenlijke bijdrage aan het bestaan te leveren, maar de mens is beperkt en begrensd in tijd en mogelijkheden.

“Je leert reflecteren. Over het leven nadenken door af en toe naar jezelf te kijken. Stel je niet zo aan, maak je niet zo druk. Je moet een beetje je eigen begrenzingen in het oog houden. Dit betekent ook anderen in hun waarde laten.”

Bij het uitwisselen van informatie blijkt dhr. van Leeuwen al in het bezit te zijn van bouwtekeningen van Architecten- en Adviesbureau Kouwen. Ook heeft hij foto's van de Rijksdienst voor Monumentenzorg en verschillende krantenartikelen over het huis.

Hij is blij met de lijst met bewoners van de kosterij. Een samenvatting van de geschiedenis van de kosterij, de bewonerslijst en de bouwtekeningen en krantenartikelen zijn op de website van de historische

vereniging Ubbega te vinden.

(www.ubbega.nl)